

INFRAȚIONALITATE, SIGURANȚA ȘI DREPTURILE VICTIMELOR

SINTEZĂ

SONDAJ PRIVIND DREPTURILE
FUNDAMENTALE

3

Experiențe de violență

9

Experiențe de hărțuire

12

Experiențe de fraude și infracțiuni contra
patrimoniului

15

Sesizarea poliției și a altor autorități cu privire
la experiențele legate de infracțiuni

18

Asistarea la o infracțiune și intervenirea

20

Preocupări legate de infracționalitate
și evitarea riscurilor

© Agenția pentru Drepturi Fundamentale a Uniunii Europene, 2021.

Reproducerea este autorizată cu condiția menționării sursei.

Pentru utilizarea sau reproducerea fotografiilor sau a altor materiale care nu se află sub incidența drepturilor de autor ale Agenției pentru Drepturi Fundamentale a Uniunii Europene, trebuie solicitată permisiunea direct de la deținătorii drepturilor de autor.

Agenția pentru Drepturi Fundamentale a Uniunii Europene și persoanele care acționează în numele Agenției nu își asumă răspunderea pentru utilizarea informațiilor de mai jos.

Luxemburg: Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene, 2021.

Print	ISBN 978-92-9461-179-6	doi:10.2811/74739	TK-06-20-041-RO-C
PDF	ISBN 978-92-9461-158-1	doi:10.2811/37887	TK-06-20-041-RO-N

Fotografii realizate de:

Coperta: © AlexLinch/iStock

Pagina 5: © jayzynism/Adobe Stock

Pagina 8: © JackF/Adobe Stock

Pagina 11: © Daisy-Daisy/iStock

Pagina 14: © terovesalainen/Adobe Stock

Pagina 17: © kumikomini/iStock

Pagina 21: © krsmanovic/Adobe Stock

Infracțiunile, în special cele violente, încalcă principalele drepturi ale omului și drepturile fundamentale ale victimelor. Printre acestea se pot număra dreptul la viață și la demnitate umană în contextul infracțiunilor violente, alături de accesul la justiție atunci când sunt reclamate infracțiuni și nediscriminarea în tratamentul acordat victimei. Sunt afectate și alte drepturi, precum cele legate de proprietate și de protecția consumatorilor.

Rezumatul de față prezintă principalele constatări ale celui de al doilea raport principal întocmit de FRA pe baza Sondajului privind drepturile fundamentale. Raportul se axează pe experiențele oamenilor care au fost victime ale anumitor tipuri de infracțiuni. Concret, acesta se referă la:

- violență;
- hărțuire, atât în mediul online, cât și în cel offline; și
- infracțiuni contra patrimoniului – spargerii, utilizarea frauduloasă a unui cont bancar online sau a cardurilor bancare aparținând altei persoane, precum și înșelarea consumatorilor.

Totodată, raportul analizează cât de des reclamă victimele aceste infracțiuni poliției și prezintă detalii suplimentare despre hărțuire și violență, de exemplu referitoare la autorii infracțiunilor și la locul de desfășurare a incidentelor. Infracțiunile au fost selectate pentru a cuprinde atât infracțiuni contra persoanelor, cât și contra patrimoniului; atât infracțiuni „clasice”, cum sunt spargerile, cât și infracțiuni care pot fi săvârșite deopotrivă în mediul online și în cel offline.

În plus, raportul analizează gradul de preocupare al oamenilor în legătură cu posibilitatea de a se confrunța cu infracțiuni și măsura în care și-au schimbat comportamentul ca răspuns la un risc perceput de agresiune sau de hărțuire, în sensul de a evita situațiile în care ar putea avea loc astfel de incidente.

Raportul analizează și gradul de disponibilitate al oamenilor de a interveni, de a face un denunț la poliție sau, dacă li se solicită, de a depune mărturie în instanță în trei scenarii ipotetice: violență fizică între parteneri, violență fizică împotriva unui copil și o infracțiune împotriva mediului.

Rezultatele reprezintă datele primului sondaj privind criminalitatea realizat la nivelul întregii UE, care înregistrează experiențele acelor membri ai populației generale care au căzut victimă infracțiunilor, putând fi utilizate pentru fundamentarea politicilor și legilor naționale și ale UE privind victimele infracționalității.

Sondajul privind drepturile fundamentale: aspecte principale

Sondajul privind drepturile fundamentale a colectat date în 29 de țări: cele 27 de state membre ale UE, Regatul Unit (stat membru al UE la momentul respectiv) și Macedonia de Nord (singura țară din afara UE cu statut de observator la FRA în momentul realizării sondajului). În fiecare țară, la sondaj a participat un eșantion reprezentativ de respondenți, cuprins între aproximativ 1 000 de persoane în majoritatea țărilor și

până la 3 000 de persoane în Franța și Germania. La interviurile din cadrul sondajului, care au avut loc în perioada ianuarie-octombrie 2019, a participat un eșantion total de 34 948 de respondenți.

Rezultatele sunt reprezentative atât la nivelul UE, cât și la nivel de țară pentru persoanele cu vârsta de cel puțin 16 ani care își au reședința obișnuită în țara în care au participat la sondaj.

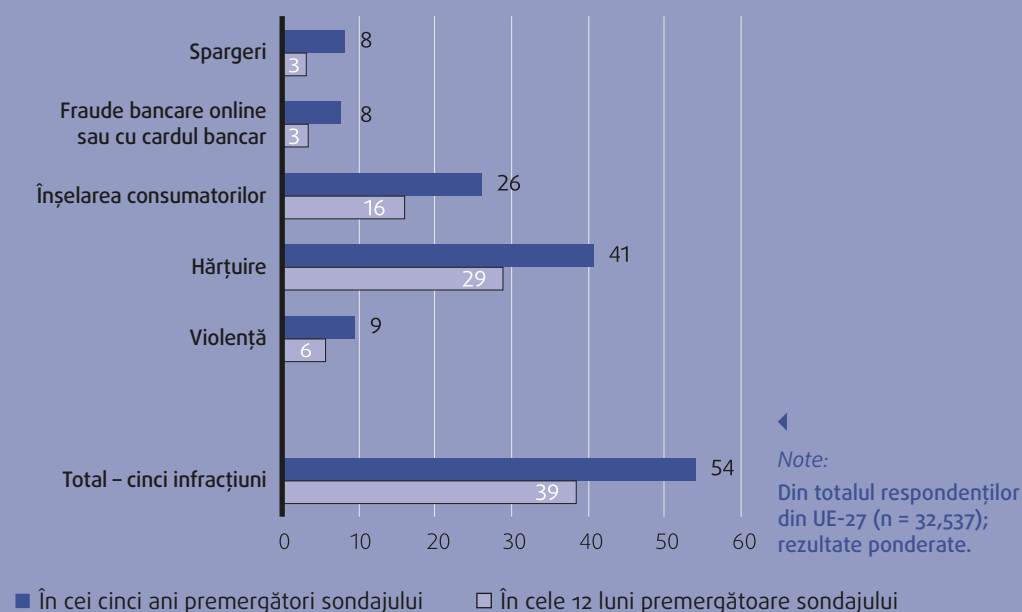
Rata globală de victimizare ca urmare a infracțiunilor în cadrul sondajului

Întrebările din Sondajul privind drepturile fundamentale au vizat experiențele oamenilor în legătură cu cinci tipuri de infracțiuni: spargerii, fraude bancare online sau cu cardul bancar, înșelarea consumatorilor, hărțuire și violență. Raportul analizează rezultatele pentru fiecare dintre cele cinci tipuri de infracțiuni.

În total, 54 % dintre persoanele din UE-27 s-au confruntat cu una sau mai multe dintre aceste infracțiuni în cei cinci ani premergători sondajului, iar 39 % s-au confruntat cu astfel de infracțiuni în cele 12 luni anterioare sondajului. În cadrul acestor ponderi, prevalența celor cinci tipuri de infracțiuni variază mult.

Dintre cele cinci tipuri de infracțiuni, oamenii s-au confruntat cel mai des cu hărțuirea (41 % în cei cinci ani premergători sondajului), urmată de înșelarea consumatorilor (26 %). Experiențele legate de spargerii, de fraude bancare online sau cu cardul bancar sunt mai puțin frecvente: mai puțin de una din 10 persoane s-au confruntat cu astfel de infracțiuni în cei cinci ani anteriori sondajului. Ratele generale de prevalență ale experiențelor legate de infracțiuni, atât în cei cinci ani, cât și în cele 12 luni premergătoare sondajului, sunt strâns legate de experiențele de hărțuire și de înșelare a consumatorilor, deoarece acestea sunt cele mai răspândite tipuri de infracțiuni dintre cele cinci incluse în sondaj.

FIGURA 1: EXPERIENȚELE LEGATE DE CELE CINCI INFRAȚIUNI VIZATE DE ÎNTREBĂRILE SONDAJULUI, ÎN CEI CINCI ANI ȘI ÎN CELE 12 LUNI PREMERGĂTOARE SONDAJULUI (UE-27, %)

Sursa: FRA, Sondaj privind drepturile fundamentale 2019; culegere de date în cooperare cu Centraal Bureau voor de Statistiek (CBS, NL), Centre des technologies de l'information de l'État (CTIE, LU) și Statistics Austria (AT).

Pe lângă cele cinci tipuri de infracțiuni enumerate mai sus, în cadrul Sondajului privind drepturile fundamentale, respondenții au fost întrebați dacă s-a întâmplat ca un funcționar public să le solicite sau să aștepte o favoare din partea lor (cum ar fi un cadou sau o donație) în schimbul unui anumit serviciu. În total, 4 % dintre cetățenii din UE-27 s-au confruntat cu această situație în ultimii cinci ani. Experiențele diferă însă puternic de la un stat membru la altul. **Primul raport al FRA referitor la Sondajul privind drepturile fundamentale** analizează mai detaliat rezultatele.

EXPERIENȚE DE VIOLENȚĂ

Mai mult de 22 de milioane de persoane din UE s-au confruntat cu violența fizică în anul anterior sondajului.

- ★ În UE-27, aproape o persoană din 10 (9 %) a fost expusă violenței fizice în cei cinci ani anteriori sondajului, iar 6 % s-au confruntat cu violență fizică în cele 12 luni premergătoare sondajului. Acest procent corespunde unui număr de peste 22 de milioane de persoane din UE-27 care s-au confruntat cu violența fizică în cursul unui an (estimare bazată pe extrapolarea rezultatelor sondajului la populația UE).
- ★ Aceste rezultate includ expunerea la unul sau la mai multe dintre cele patru categorii mari de acte de violență fizică vizate de întrebările sondajului: o persoană care te pălmuește, aruncă cu ceva în tine, te împinge sau te trage de păr; o persoană care te lovește o dată cu pumnul sau cu altceva cu care te-ar putea răni; o persoană care te lovește sau te târăște sau care te bate; sau o persoană care încearcă să te sufocă sau să te sugrume.
- ★ Experiențele diferă de la un stat membru al UE la altul, numărul persoanelor care s-au confruntat cu violența fizică în cei cinci ani anteriori sondajului variind între 3 % și 18 %. Diferențele dintre statele membre trebuie analizate și din perspectiva statisticilor oficiale privind infracțiunile înregistrate de poliție în fiecare țară (demers care depășește domeniul acestui raport), precum și din cea a datelor privind modelele de reclamare a infracțiunilor, analizate într-un capitol separat din acest raport.
- ★ Tinerii (cu vârsta între 16 și 29 de ani) prezintă cel mai mare risc de a se confrunța cu violența fizică, comparativ cu persoanele din alte grupe de vârstă și cu alte caracteristici sociodemografice analizate în cadrul sondajului. Aproape una din patru persoane (23 %) cu vârsta cuprinsă între 16 și 29 de ani s-a confruntat cu violența fizică în cei cinci ani premergători sondajului. La alte categorii de vârstă, în același interval de timp a fost expusă violenței fizice una din 10 persoane sau mai puțin.

OPINIA NR. 1 A FRA

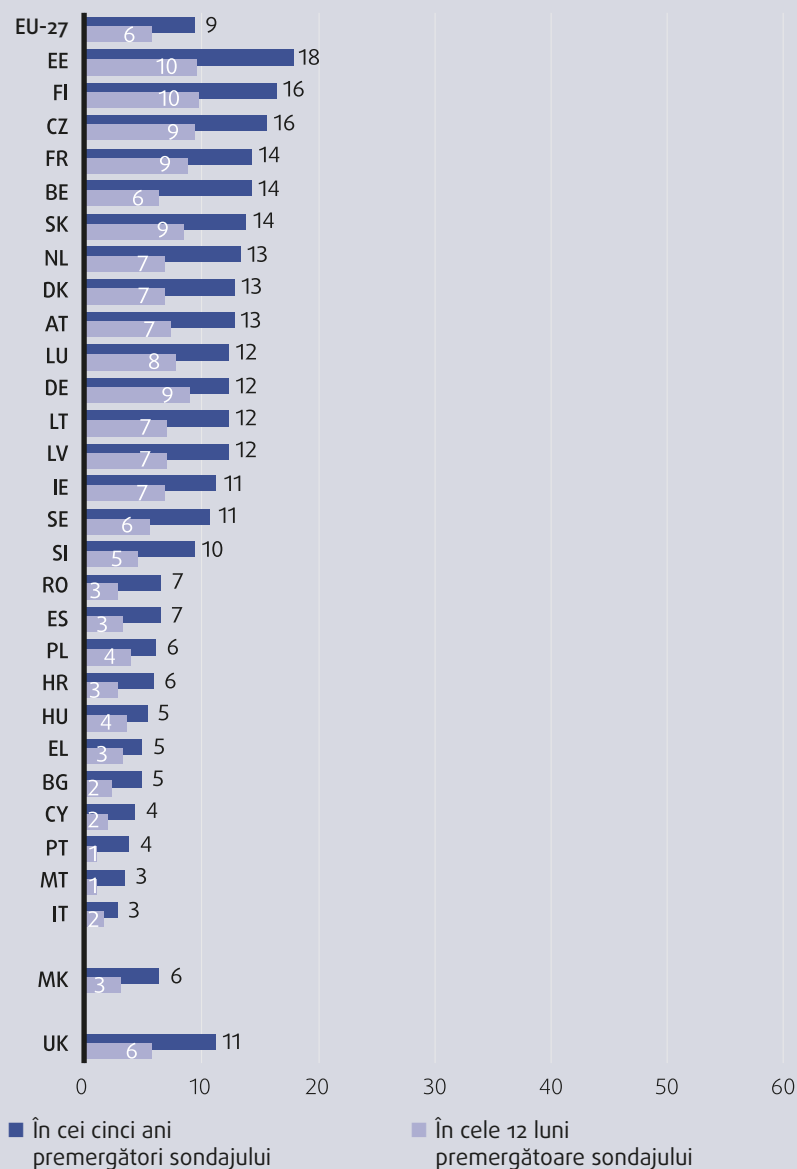
Violența fizică este o realitate îngrijorătoare la nivelul UE, după cum arată datele sondajului. În conformitate cu Directiva privind drepturile victimelor, statele membre ar trebui să își intensifice eforturile pentru a asigura accesul la justiție al tuturor victimelor criminalității, inclusiv al celor mai vulnerabile, prin furnizarea de informații, asistență și protecție corespunzătoare victimelor, precum și prin facilitarea participării acestora la procedurile penale.

Rata violenței fizice cu care se confruntă tinerii este mult mai ridicată decât în cazul altor grupe de vârstă. Acest lucru justifică luarea de măsuri de către statele membre ale UE pentru a se asigura că tinerii sunt informați cu privire la drepturile lor și știu la cine pot să apeleze după ce s-au confruntat cu violența fizică. În această grupă de vârstă, unele experiențe de violență se produc la școală sau în unitățile din învățământul terțiar, autorii fiind colegii victimelor. Prin urmare, este importantă adoptarea de măsuri specifice acestui context.

Statele membre ale UE ar trebui să elaboreze măsuri specifice pentru a preveni violența fizică împotriva persoanelor cu handicap, a minorităților etnice și a persoanelor lesbiene, gay, bisexuale, transgen și intersexuale, care înregistrează rate de incidență a cazurilor de violență fizică și hărțuire mai ridicate decât alte grupuri. Pe lângă violența fizică în general, aceste grupuri sunt susceptibile să se confrunte și cu incidente motivate de ură, aspect evidențiat de sondajele FRA dedicate anumitor grupuri specifice. Acest lucru poate avea un impact negativ asupra sentimentului de siguranță al grupurilor respective.

- ★ Alte grupuri care se confruntă cu violență fizică, înregistrând o rată de incidență mai mare decât media pentru întreaga populație, sunt persoanele care se consideră ca făcând parte dintr-o minoritate etnică (22 % în cei cinci ani premergători sondajului), persoanele care se autoidentifică drept lesbiene, gay, bisexuale sau de „altă orientare” (19 %) și persoanele cu limitări în activitățile lor obișnuite din cauza unei probleme de sănătate sau a unui handicap (17 %).

FIGURA 2: EXPERIENȚELE DE VIOLENȚĂ FIZICĂ ÎN CEI CINCI ANI ȘI ÎN CELE 12 LUNI PREMERGĂTOARE SONDAJULUI, PE ȚĂRI (%)

Note:

Din totalul respondenților din UE-27, Macedonia de Nord și Regatul Unit (n = 34,948); rezultate ponderate.

Sursa: FRA, Sondaj privind drepturile fundamentale 2019; culegere de date în cooperare cu CBS (NL), CTIE (LU) și Statistics Austria (AT)

Violența este o încălcare clară a drepturilor victimelor, în special a demnității lor umane și a dreptului lor la integritate [articolele 2 și 3 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”). În conformitate cu Directiva privind drepturile victimelor, o victimă a unei infracțiuni violente ar trebui să fie recunoscută ca fiind persoana nedreptățită de autorul infracțiunii, să fie protejată împotriva victimizării repetate, să i se acorde acces la justiție și să poată participa la procedurile penale. Sondajul arată că un număr semnificativ de persoane din UE se confruntă cu violența fizică în fiecare an. Sondajul FRA privind violența împotriva femeilor susține această constatare, la fel ca și alte sondaje ale FRA care s-au axat pe experiențele de violență înregistrate la nivelul unor grupuri precum imigranții, minoritățile etnice și persoanele LGBTI.

Potrivit primei strategii a UE privind drepturile victimelor (2020-2025), este deosebit de dificil pentru victimele cele mai vulnerabile, precum victimele violenței de gen, victimele copii, victimele cu handicap sau victimele infracțiunilor motivate de ură, să treacă prin procedurile penale și să facă față urmărilor infracțiunilor. În acest sens, Directiva privind drepturile victimelor impune înființarea unor structuri adecvate care să ofere servicii de asistență generală și de specialitate, precum și protecție în conformitate cu nevoile specifice ale victimelor. Pentru a identifica victimele cu nevoi specifice de protecție, directiva impune statelor membre să acorde o atenție deosebită cazurilor care implică violență în cadrul

relațiilor apropiate și violență de gen, violență sexuală, infracțiuni motivate de ură și alte infracțiuni legate de caracteristicile personale ale victimelor, precum și victimele cu handicap.

Astfel, în conformitate cu articolele 8 și 9 din Directiva privind drepturile victimelor, victimele cu nevoi specifice trebuie să aibă acces la organizații care oferă sprijin specializat și care dispun de personal și finanțare suficiente. Articolul 18 impune, de asemenea, măsuri speciale de protecție a siguranței victimelor împotriva riscurilor de victimizare secundară (ca rezultat al tratamentului din partea poliției și a sistemului de justiție penală) și de victimizare repetată (atunci când devin din nou victime), de intimidare și răzbunare [din partea autorului (autorilor) infracțiunii].

Alte acte specifice ale legislației secundare a UE, cum ar fi Decizia-cadru privind rasismul și xenofobia, evidențiază de asemenea drepturile anumitor grupuri

de victime vulnerabile. În ceea ce privește victimele copii, Directiva privind drepturile victimelor obligă statele membre să se asigure că interesul superior al copilului este un considerent principal și va fi evaluat în mod individual. Trebuie să prevaleze o abordare orientată spre copil, luând în considerare în mod corespunzător vârsta, nivelul de maturitate, opiniile, nevoile și preocupările acestuia [articolul 1 alineatul (2)].

Articolul 16 alineatul (4) din Convenția Națiunilor Unite privind drepturile persoanelor cu handicap (CDPH) solicită în mod specific statelor părți să adopte „toate măsurile necesare pentru a promova recuperarea fizică, cognitivă și psihologică, readaptarea și reintegrarea socială a persoanelor cu handicap care sunt victime ale oricărei forme de exploatare, violență sau abuz, inclusiv oferind servicii de protecție”.

În ceea ce privește instrumentele de politică, Planul de acțiune al UE de combatere a rasismului pentru perioada 2020-2025 stabilește acțiuni concrete de combatere a infracțiunilor rasiste motivate de ură și a discursurilor de incitare la ură, iar Cadrul strategic al UE privind romii 2020-2030 evidențiază experiențele populației romie în ceea ce privește infracțiunile motivate de ură și de discursurile de incitare la ură. În Strategia UE privind egalitatea pentru persoanele LGBTIQ 2020-2025, asigurarea siguranței persoanelor lesbiene, gay, bisexuale, transgen, non-binare, intersexuale și *queer* este unul dintre cele patru domenii principale care trebuie abordate.

CONTEXTUL VIOLENȚEI, CU ACCENT PE EXPERIENȚELE FEMEILOR ȘI ALE BĂRBAȚILOR

Femeile se confruntă cu violența fizică în mod disproporționat acasă, în timp ce bărbații sunt adesea expuși violenței în mediul public.

OPINIA NR. 2 A FRA

Pe lângă măsurile necesare pentru a încuraja victimele și a consolida capacitatea lor de a reclama infracțiunile (a se vedea [opinia nr. 5](#)), statele membre ale UE ar trebui să ia în considerare introducerea de măsuri specifice pentru a asigura asistență specializată victimelor violenței domestice. Acest lucru este necesar pentru a se asigura respectarea efectivă în practică a drepturilor garantate de Directiva privind drepturile victimelor în cazul persoanelor – în mod disproporționat femei – care se confruntă cu violența la domiciliu din partea membrilor familiei sau a rudelor și care, prin urmare, se luptă să obțină sprijin pentru a întrerupe ciclul violenței și pentru a avea acces la justiție. Măsurile pot include formare profesională și orientări specifice pentru profesioniștii care intră în contact cu victimele (cum ar fi specialiștii din domeniul asistenței medicale sau profesorii) cu privire la modul de detectare a infracțiunilor săvârșite la domiciliu, precum și la modalitățile corespunzătoare de abordare a acestora. În acest context, Comisia Europeană este încurajată de asemenea să valorifice potențialul și expertiza existentă pe nou înființata platformă pentru drepturile victimelor.

UE și toate statele sale membre care nu au făcut încă acest lucru sunt încurajate să ratifice Convenția Consiliului Europei privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice (Convenția de la Istanbul). În paralel, instituțiile UE și statele membre sunt încurajate să se bazeze pe datele din Sondajul privind drepturile fundamentale și din sondajul anterior al FRA privind violența împotriva femeilor atunci când analizează lacunele din legislația existentă și caută modalități mai eficiente de abordare a violenței de gen prin punerea în aplicare a legislației și politicii actuale – în tandem cu planul de acțiune al Comisiei prevăzut în Strategia UE privind drepturile victimelor, precum și în Strategia privind egalitatea de gen pentru perioada 2020-2025.

★ Incidențele de violență fizică împotriva bărbaților (excluzând violența cu caracter specific sexual) au avut loc cel mai adesea în spații publice (39 %), de exemplu pe străzi, în parcuri sau în alte locuri publice. Incidențele de violență fizică împotriva femeilor (din nou, excluzând violența cu caracter specific sexual) au avut loc cel mai adesea în propria locuință (37 %).

★ În cazul bărbaților, autorii acestor incidente au fost, cel mai adesea, persoane necunoscute (42 %). În schimb, în cazurile de violență fizică împotriva femeilor, autorii au fost cel mai adesea membri ai familiei sau rude.

Rezultatele sondajului ar trebui interpretate împreună cu concluziile anterioare ale sondajului FRA privind violența împotriva femeilor, care a abordat mai detaliat experiențele de violență ale femeilor, inclusiv violența în cuplu și violența sexuală, care afectează în mod disproporționat femeile.

★ În majoritatea cazurilor de violență fizică, autorul a fost un bărbat sau un grup de bărbați. Acest lucru a fost valabil în cazul a 72 % dintre incidentele de violență fizică împotriva bărbaților și a 60 % dintre cele împotriva femeilor.

La întrebarea dacă vreuna dintre violențele fizice a implicat incidente cu caracter sexual, au răspuns afirmativ mai multe femei (13 %) decât bărbați (10 %). În acest context, este important de precizat că, potrivit datelor, victimele violenței fizice se confruntă mai des cu diverse consecințe și vătămări psihologice atunci când aceste incidente includ acte cu caracter sexual. În total, 51 % dintre bărbați afirmă că cel mai recent incident de violență fizică (nonsexuală) nu a avut consecințe psihologice, comparativ cu 30 % dintre femei. În schimb, 34 % dintre femei, față de 9 % dintre bărbați, afirmă că au suferit patru sau mai multe tipuri de consecințe psihologice ca urmare a unui incident de violență fizică care a avut și elemente de natură sexuală.

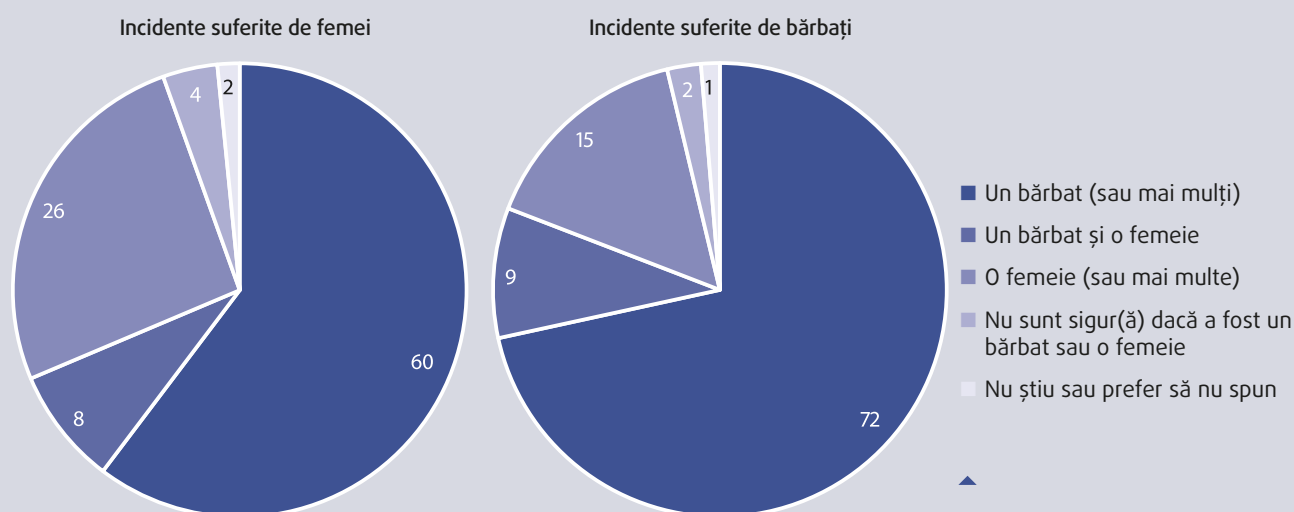
Rezultatele sondajului arată diferențe majore între experiențele de violență suferite de femei și cele suferite de bărbați. Aceste diferențe au consecințe importante din perspectiva impactului asupra victimelor și a accesului lor la justiție. Atunci când actul de violență are loc într-un cadru public, se întâmplă mai frecvent ca în jur să se afle alte persoane care pot interveni sau pot fi martori, însă atunci când actul de violență se produce acasă, situația este adesea diferită. Aceasta înseamnă că, în medie, femeile și bărbații se situează pe poziții diferite ca victime ale violenței din perspectiva solicitării de asistență, a reclamării incidentelor la poliție sau a examinării incidentelor în instanță.

În acest context, Strategia UE privind drepturile victimelor pentru perioada 2020-2025 acordă o atenție deosebită acțiunilor necesare pentru a răspunde nevoilor specifice ale victimelor violenței de gen. Strategia prezintă acțiuni menite să consolideze drepturile acestui grup de victime, inclusiv prin consolidarea protecției fizice, crearea unei rețele la nivelul UE pentru prevenirea violenței de gen și a violenței domestice și furnizarea de finanțare din partea UE. Platforma pentru drepturile victimelor reunește toate organismele UE relevante pentru drepturile victimelor. Prin intermediul acesteia, Comisia urmărește totodată să faciliteze schimbul continuu de bune practici și schimbul reciproc avantajos de informații privind Strategia UE privind drepturile victimelor, pe de o parte, și (de exemplu) Strategia europeană privind egalitatea de gen 2020-2025, pe de altă parte.

Recunoscând rolul disproporționat al bărbaților ca autori ai actelor de violență și în conformitate cu articolul 84 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene referitor la prevenirea criminalității, UE ar trebui să încurajeze și să sprijine acțiunea statelor membre în domeniul prevenirii criminalității. Această acțiune ar avea drept scop introducerea unor măsuri de educare a băieților și a tinerilor într-un mod care să îi ajute să soluționeze conflictele fără violență sau comportament abuziv și să trateze cu respect fetele și femeile, precum și pe ceilalți băieți și bărbați, punând accentul pe valorile relevante ale drepturilor omului, cum sunt demnitatea umană, egalitatea și nediscriminarea.

Statele membre sunt încurajate să stabilească sancțiuni penale care să aibă potențialul de a reabilita infractorii de sex masculin și de a-i sprijini pentru a deveni persoane responsabile și respectuoase. Sancțiunile ar putea să includă instruire antiviolență care să acorde atenția cuvenită rolurilor și stereotipurilor de gen din prisma agresiunii persoanelor de sex masculin. Statele membre care nu au făcut încă acest lucru sunt încurajate să ia în considerare introducerea ca sancțiune penală a instruirii antiviolență sensibilă la dimensiunea de gen, în scopul reducerii ratelor de victimizare repetată, în conformitate cu articolul 18 din Directiva privind drepturile victimelor.

FIGURA 3: GENUL AUTORILOR INCIDENTELOR DE VIOLENȚĂ CU CARE S-AU CONFRUNTAT FEMEILE ȘI BĂRBAȚII DIN UE-27 (%)

Sursa: FRA, Sondaj privind drepturile fundamentale 2019; culegere de date în cooperare cu CBS (NL), CTIE (LU) și Statistics Austria (AT)

Note:

Dintre respondenții din UE-27 care au descris în cadrul sondajului cel mai recent act de violență (n = 3,230; femei, n = 1,573; bărbați, n = 1,657); rezultate ponderate.

În conformitate cu articolele 8 și 9 din Directiva privind drepturile victimelor, femeile care se confruntă cu acte de violență acasă, din partea membrilor familiei sau a rudelor, și care prin urmare se luptă să obțină sprijin pentru a întrerupe ciclul violenței și pentru a avea acces la justiție, trebuie să aibă acces la organizații care oferă sprijin specializat și care dispun de personal și finanțare suficiente. Articolul 18 impune, de asemenea, măsuri speciale de protecție a siguranței acestor victime împotriva riscurilor de victimizare secundară, de victimizare repetată, de intimidare și de răzbunare.

Având în vedere că rezultatele sondajului evidențiază diferențe de gen în cazul actelor de violență, care sunt experimentate în mod diferit de femei și de bărbați, constatările pot fi interpretate în tandem cu documentele specifice privind drepturile omului care relevă necesitatea unei educații ce ține seama de aspectele de gen. De exemplu, articolul 10 din Convenția privind eliminarea tuturor formelor de discriminare împotriva femeilor obligă statele părți să asigure eliminarea oricărui concept stereotip al rolurilor bărbaților și femeilor în domeniul educației, iar articolul 14 din Convenția de la Istanbul subliniază importanța unei educații care să promoveze egalitatea dintre femei și bărbați, rolurile de gen nestereotipe, respectul reciproc și soluționarea nonviolentă a conflictelor în relațiile interpersonale.

De altfel, până în prezent Convenția de la Istanbul a Consiliului Europei este cel mai cuprinzător instrument internațional referitor la violența împotriva femeilor. Ea stabilește măsuri extrem de importante pentru combaterea violenței în cuplu, cum ar fi protecție specifică pentru violența în cuplu prin intermediul dreptului penal, un sistem eficace de ordine de protecție și organizații care să acorde asistență specializată tuturor femeilor care devin victime ale partenerilor sau ale foștilor parteneri violenți. La momentul redactării acestui raport, 21 de state membre ale UE au ratificat Convenția de la Istanbul, iar șase au semnat convenția, dar nu au ratificat-o încă ¹. La rândul său, UE a semnat convenția, dar nu a ratificat-o încă.

În conformitate cu Strategia UE privind drepturile victimelor, statele membre ar trebui să elaboreze strategii naționale în acest domeniu, care să asigure o abordare coordonată și orizontală a drepturilor victimelor, inclusiv prin integrarea drepturilor respective în politicile educaționale, de exemplu.

¹ În ianuarie 2021, Convenția de la Istanbul a fost ratificată de următoarele state membre ale UE: Austria, Belgia, Croația, Cipru, Danemarca, Estonia, Finlanda, Franța, Germania, Grecia, Irlanda, Italia, Luxemburg, Malta, Polonia, Portugalia, România, Slovenia, Spania, Suedia și Țările de Jos. În plus, dintre țările incluse în Sondajul privind drepturile fundamentale, convenția a fost ratificată și de Macedonia de Nord. Următoarele state membre ale UE au semnat convenția, dar nu au ratificat-o încă: Bulgaria, Cehia, Letonia, Lituania, Slovacia și Ungaria. Și Regatul Unit a semnat convenția, dar nu a ratificat-o încă.

EXPERIENȚE DE HĂRȚUIRE

Aproape 110 milioane de persoane din UE s-au confruntat cu diferite forme de hărțuire în anul anterior sondajului.

- ★ În UE-27, două din cinci persoane (41 %) au fost victime ale hărțuirii, de la comentarii jignitoare și amenințatoare adresate personal, până la gesturi și mesaje jignitoare și amenințatoare trimise online, inclusiv prin intermediul platformelor de comunicare socială, în cei cinci ani anteriori sondajului. În cele 12 luni premergătoare sondajului, 29 % dintre persoane au fost hărțuite. Acest procent corespunde unui număr de aproximativ 110 milioane de persoane din UE-27 care s-au confruntat cu hărțuirea în cursul unui an (estimare bazată pe rezultatele sondajului privind populația UE).
- ★ Experiențele de hărțuire variază între 46 % și 9 %, în funcție de țară (în cele 12 luni premergătoare sondajului).
- ★ Cea mai frecventă formă de hărțuire cu care se confruntă cetățenii din UE constă în comentarii jignitoare sau amenințatoare adresate personal, la care au fost expuse 32 % dintre persoane în cei cinci ani anteriori sondajului.
- ★ În total, 14 % dintre persoanele din UE au fost supuse hărțuirii online în cei cinci ani anteriori sondajului. Aici ar putea fi incluse primirea de e-mailuri sau mesaje text jignitoare sau amenințătoare ori descoperirea de către o persoană a unor comentarii jignitoare sau amenințătoare despre sine difuzate în mediul online.
- ★ Trei din cinci persoane (61 %) din grupa de vârstă 16-29 de ani au fost hărțuite în cei cinci ani anteriori sondajului. În general, 27 % dintre persoanele din aceeași grupă de vârstă s-au confruntat cu hărțuirea online în același interval de timp. Acestea sunt cele mai mari procentaje din toate grupele de vârstă, incidența experiențelor de hărțuire fiind în scădere odată cu vârsta.
- ★ Deși prevalența hărțuirii este similară pentru femei și bărbați, 18 % dintre femei au descris cel mai recent incident de hărțuire ca fiind de natură sexuală, comparativ cu 6 % dintre bărbați.
- ★ Cu toate că rata medie a hărțuirii este de 41 % (pe o perioadă de cinci ani), se constată că procentajele sunt mai mari atunci când datele sunt defalcate pe grupuri sociodemografice specifice (în aceeași perioadă): 57 % pentru persoanele care se autoidentifică drept lesbiene, gay, bisexuale sau „din altă categorie”; 54 % pentru persoanele care nu au cetățenia țării în care trăiesc; 51 % pentru persoanele născute într-un alt stat membru al UE; 49 % pentru persoanele născute în afara UE și 50 % pentru persoanele cu handicap (cele care se confruntă cu dificultăți în activitățile pe care le desfășoară oamenii în mod obișnuit, din cauza unei probleme de sănătate sau a unui handicap).

OPINIA NR. 3 A FRA

Având în vedere răspândirea pe scară largă a hărțuirii, UE ar trebui să aibă în vedere revizuirea răspunsurilor legislative și de politică existente în materie de hărțuire, inclusiv cele privind hărțuirea sexuală, precum și a tuturor contextelor posibile în care are loc hărțuirea (inclusiv pe internet), încorporând hărțuirea în afara locului de muncă și a sferei educaționale.

Având în vedere impactul disproporționat al hărțuirii, în special al hărțuirii online, asupra tinerilor, statele membre ale UE ar trebui să se asigure că victimele au acces la metode simple și eficiente de reclamare a incidentelor pentru ca acestea să fie investigate. UE poate sprijini statele membre în această privință contribuind, de exemplu prin viitorul act legislativ privind serviciile digitale, la asigurarea unor norme armonizate de combatere a conținutului ilegal online, inclusiv incitarea la violență, ură și la discriminare.

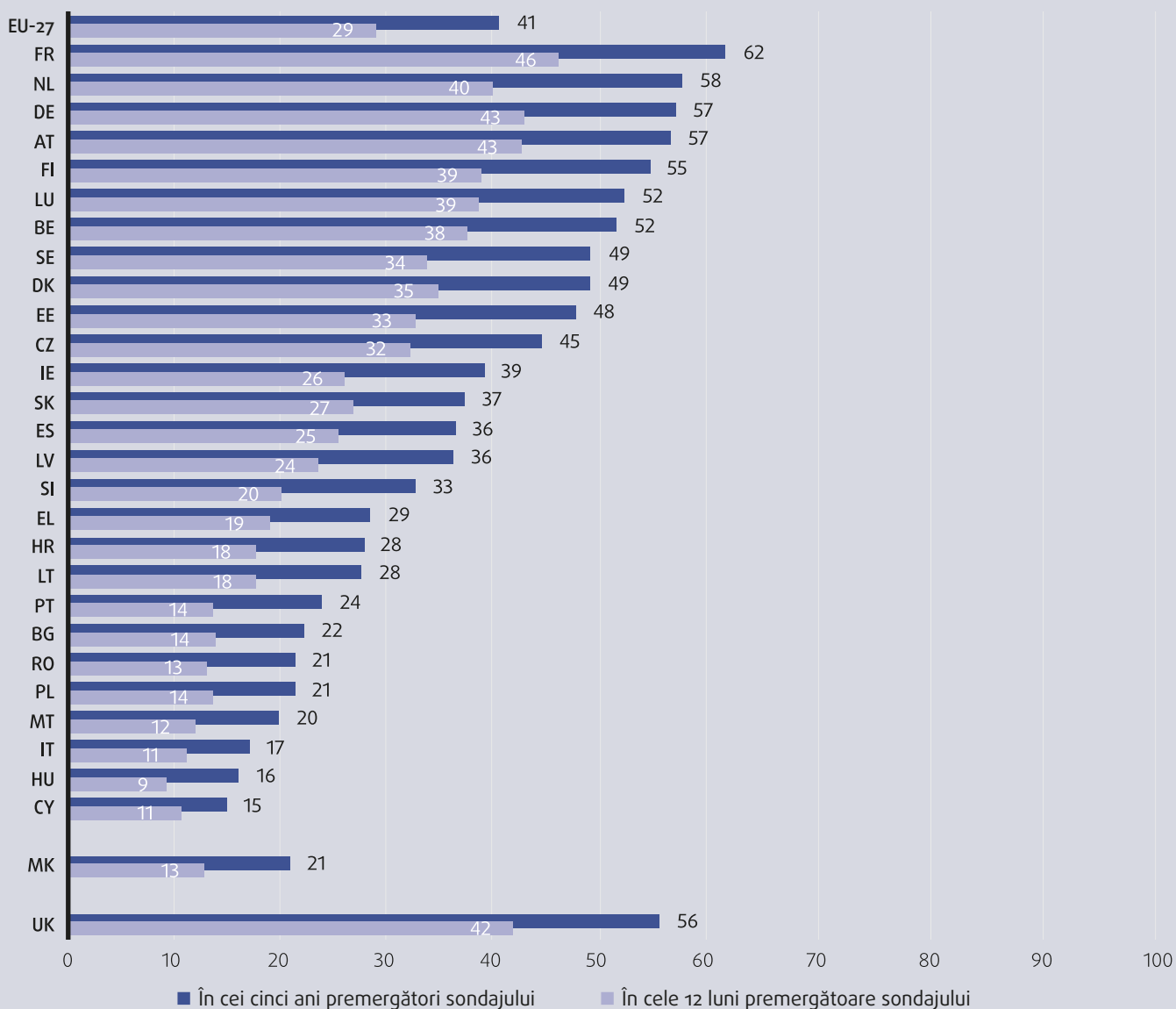
Pe baza informațiilor prezentate în acest raport și în alte câteva rapoarte ale FRA privind impactul hărțuirii motivate de ură asupra diferitelor grupuri din societate, statele membre ale UE ar trebui să se asigure că aplică integral măsurile de protecție prevăzute de Directiva UE privind drepturile victimelor, care tratează în mod egal toate victimele infracțiunilor motivate de ură, indiferent de motivul invocat de autorii infracțiunilor. Astfel ar fi respectat principiul nediscriminării, conform căruia măsurile de drept penal ar trebui să trateze în mod egal toate motivele de discriminare prevăzute la articolul 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. De asemenea, demersul ar fi în concordanță cu intenția Comisiei de a propune extinderea listei actelor considerate infracțiuni în UE pentru a include toate formele de infracțiuni motivate de ură și de discursuri de incitare la ură.

- ★ Hărțuirea care nu implică acte de natură sexuală este adesea realizată de o persoană pe care victima nu o cunoaște (52 % dintre incidentele cu care s-au confruntat femeile și 59 % dintre incidentele cu care s-au confruntat bărbații). Cu toate acestea, femeile sunt mai predispuse decât bărbații la situații de hărțuire care implică acte cu caracter sexual săvârșite de autori necunoscuți anterior: 72 % dintre incidentele de hărțuire sexuală împotriva femeilor au fost comise de persoane necunoscute, față de 40 % dintre incidentele îndreptate împotriva bărbaților. În plus, 57 % dintre femei afirmă că hărțuirea care a implicat acte cu caracter sexual a avut loc într-un spațiu public – pe stradă, într-un parc sau alt loc public, comparativ cu 30 % dintre incidentele cu caracter sexual în cazul bărbaților.
- ★ În incidentele de hărțuire care nu au implicat acte cu caracter sexual, 77 % dintre bărbați și 58 % dintre femei afirmă că autorul a fost un bărbat (sau un grup de bărbați).

Note:

Din totalul respondenților din UE-27, Macedonia de Nord și Regatul Unit (n = 34,948); rezultate ponderate.

FIGURA 4: EXPERIENȚELE DE HĂRȚUIRE ÎN CEI CINCI ANI ȘI ÎN CELE 12 LUNI PREMERGĂTOARE SONDAJULUI, ÎN FUNCȚIE DE ȚARĂ (%)

Sursa: FRA, Sondaj privind drepturile fundamentale 2019; culegere de date în cooperare cu CBS (NL), CTIE (LU) și Statistics Austria (AT)

Sondajul arată că multe persoane din UE sunt expuse la diferite forme de hărțuire, dar există diferențe notabile atunci când populația în ansamblu este împărțită în grupuri specifice.

În mod special, tinerii se confruntă cu un număr mult mai mare de experiențe de hărțuire, inclusiv hărțuire online, comparativ cu persoanele mai în vârstă. UE a luat deja o măsură în această privință: modificarea din 2018 a Directivei privind serviciile mass-media audiovizuale prevede o mai bună protecție a dezvoltării morale a minorilor. În plus, Comisia Europeană și-a anunțat intenția de a propune un pachet legislativ privind serviciile digitale în vederea modernizării cadrului juridic stabilit în Directiva privind comerțul electronic (Directiva 2000/31/CE). Printre alte aspecte, actul legislativ privind serviciile digitale ar include norme privind modul de abordare a conținutului ilegal online (de exemplu, incitarea ilegală la violență, ură sau discriminare pe motive protejate, cum ar fi rasa, originea etnică, genul sau orientarea sexuală). În rezoluția sa privind Strategia UE pentru tineret pe perioada 2019-2027, Consiliul UE ia act de necesitatea de a se asigura faptul că tinerii au capacitatea de a recunoaște și de a semnala discursuri ale urii, precum și discriminarea, atât online, cât și offline ².

La rândul lor, persoanele cu o problemă gravă de sănătate sau cu handicap, cele născute în afara țării sau cele care aparțin unor minorități etnice, precum și persoanele LGBTI se confruntă cu experiențe de hărțuire la niveluri peste medie. Se poate presupune că acest lucru se datorează parțial expunerii acestor grupuri la hărțuirea motivată de ură. În această privință, Decizia-cadru privind rasismul și xenofobia din 2008 recunoaște, în parte, necesitatea de a proteja grupurile de persoane sau un membru al unui astfel de grup, definit pe criteriile de rasă, culoare, religie, descendență sau origine națională sau etnică, împotriva incitării la violență și ură. Totuși, alte grupuri care sunt expuse, potrivit datelor sondajului, la niveluri ridicate de hărțuire, cum ar fi persoanele cu probleme grave de sănătate sau cu handicap și persoanele LGBTI, nu au parte de același nivel de protecție prevăzut de

legislația UE împotriva posibilelor infracțiuni motivate de ură. Referirea la victimele „afectate de o infracțiune din cauza prejudecăților sau din motive de discriminare” [articolul 22 alineatul (3)] din Directiva privind drepturile victimelor realizează un oarecare progres în abordarea acestei realități, deoarece tratează în condiții de egalitate toate victimele infracțiunilor motivate de ură, indiferent de motivul invocat de autorii infracțiunilor.

Programul anual de lucru al Comisiei pentru 2021 a anunțat noi evoluții legislative la nivelul UE în acest domeniu. Acesta se referă la o nouă inițiativă privind extinderea listei actelor considerate infracțiuni în UE astfel încât să cuprindă toate formele de infracțiuni motivate de ură și discursuri de incitare la ură, fie pe criteriile de rasă, religie, gen, sexualitate, fie din alte motive.

Hărțuirea prezintă diferențe de gen. Datele arată că femeile se confruntă în mod disproporționat cu hărțuirea cu caracter sexual din partea străinilor; aceste incidente sunt comise într-o proporție covârșitoare de bărbați și adesea au loc într-un spațiu public. Domeniul de aplicare actual al legislației UE privind egalitatea de gen limitează recunoașterea hărțuirii și a predominanței factorului de gen la domeniul pieței forței de muncă și al furnizării de bunuri și servicii ³. În considerentul 17, Directiva privind drepturile victimelor recunoaște hărțuirea sexuală drept un tip de violență bazată pe gen, adică o formă de discriminare și o încălcare a libertăților fundamentale ale victimei, și asigură protecție victimelor hărțuirii sexuale în consecință.

² Consiliul Uniunii Europene (2018), **Rezoluția Consiliului Uniunii Europene și a reprezentanților guvernelor statelor membre, reuniți în cadrul Consiliului, privind un cadru pentru cooperarea europeană în domeniul tineretului: Strategia Uniunii Europene pentru tineret pe perioada 2019-2027** (JO C 456, 18.12.2018, p. 1).

³ Directiva 2006/54/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 iulie 2006 privind punerea în aplicare a principiului egalității de șanse și al egalității de tratament între bărbați și femei în materie de încadrare în muncă și de muncă (JO L 204, 26.7.2006, p. 23); Directiva 2004/113/CE a Consiliului din 13 decembrie 2004 de aplicare a principiului egalității de tratament între femei și bărbați privind accesul la bunuri și servicii și furnizarea de bunuri și servicii (JO L 373, 21.12.2004, p. 37); Directiva 2010/41/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 iulie 2010 privind aplicarea principiului egalității de tratament între bărbați și femeile care desfășoară o activitate independentă și de abrogare a Directivei 86/613/CEE a Consiliului (JO L 180, 15.7.2010, p. 1).

EXPERIENȚE DE FRAUDE ȘI INFRAȚIUNI CONTRA PATRIMONIULUI

Una din șase persoane (16 %) din UE s-a confruntat cu experiențe de înșelare a consumatorilor în anul anterior sondajului.

OPINIA NR. 4 A FRA

UE și statele membre ar trebui să acorde atenție permanentă infracțiunilor contra patrimoniului, inclusiv formelor de criminalitate transfrontalieră, utilizând diverse rețele instituite la nivelul UE, inclusiv Rețeaua europeană de prevenire a criminalității. În acest context, ar trebui să se ia în considerare și desfășurarea unor campanii de sensibilizare și elaborarea unor instrumente de prevenire a infracțiunilor contra patrimoniului, inclusiv a spargerilor, precum și a fraudelor bancare online și a celor cu carduri bancare.

Statele membre ar trebui să se asigure că pun în aplicare în mod efectiv legislația UE în acest domeniu, inclusiv în ceea ce privește combaterea fraudelor și legislația în domeniul protecției consumatorilor. Rezultatele sondajului ar putea fi utilizate pentru orientarea eforturilor statelor membre. De exemplu, statele membre ale UE ar putea lua în considerare să înființeze sau să consolideze echipele de specialiști existente pentru a realiza investigații eficiente în cazurile de fraude online, asigurându-se că victimele infracțiunilor online pot reclama incidentele cu ușurință. Acestea ar trebui să desfășoare și acțiuni de aliniere a protecției consumatorilor la realitățile actuale, în special facilitarea efectuării tranzacțiilor transfrontaliere și online, în legătură cu înșelarea (online) a consumatorilor, în conformitate cu Noua agendă privind consumatorii 2020-2025.

Autoritățile naționale responsabile cu punerea în aplicare și monitorizarea Convenției privind drepturile persoanelor cu handicap ar trebui să ia act în mod special de ratele mai ridicate ale spargerilor, ale fraudelor bancare online și cu carduri bancare, precum și ale înșelării consumatorilor înregistrate în rândul persoanelor cu limitări în activitățile lor obișnuite (ca urmare a unei probleme de sănătate sau a unui handicap), pentru a răspunde provocărilor uneia dintre cele mai vulnerabile categorii sociale.

Spargeri

- ★ În total, 8 % dintre persoanele din UE-27 au fost victimele unei spargeri la domiciliu sau la altă proprietate în cei cinci ani anteriori sondajului. Totodată, 3 % au fost victimele unei spargeri în cele 12 luni premergătoare sondajului.
- ★ La nivel de țară, experiențele legate de spargeri (în cei cinci ani premergători sondajului) variază între 14 % și 2 %.
- ★ Ratele spargerilor sunt mai ridicate în cazul anumitor categorii sociale comparativ cu altele. Printre acestea se numără persoanele care sunt limitate în activitățile lor obișnuite (de o problemă de sănătate sau de un handicap), precum și persoanele care se autoidentifică drept membri ai unei minorități etnice. Diferențele pe criterii de gen, vârstă, educație, statut urban/rural și capacitatea de a face față cheltuielilor de zi cu zi nu sunt asociate cu diferențele dintre ratele spargerilor în cei cinci ani anteriori sondajului.

Fraude

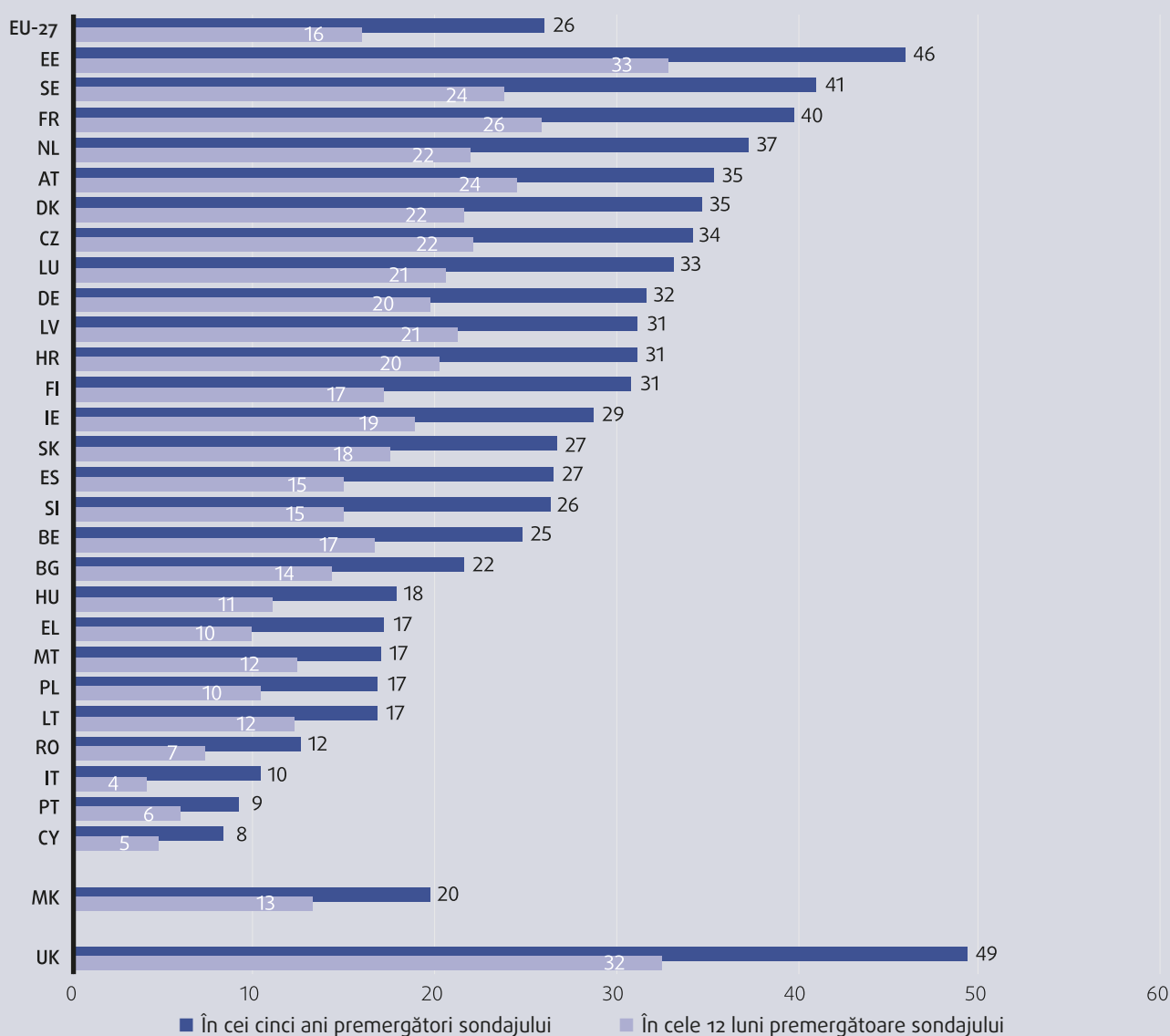
- ★ În UE-27, 8 % dintre cetățeni au fost victimele unor fraude bancare online sau cu carduri bancare (card de credit sau de debit) în cei cinci ani anteriori sondajului. Totodată, 3 % s-au confruntat cu fraude bancare online sau fraude cu carduri bancare în cele 12 luni premergătoare sondajului.
- ★ Experiențele legate de fraude bancare online sau cu carduri bancare variază între 19 % și 1 %, în funcție de țară. Acest lucru poate fi explicat parțial prin ponderea tranzacțiilor online din fiecare stat membru.
- ★ Rata cazurilor de fraude bancare online și cu carduri bancare nu este semnificativ diferită din perspectiva majorității caracteristicilor sociodemografice analizate. Totuși, 14 % dintre persoanele cu limitări în activitățile lor obișnuite (din cauza unei probleme de sănătate sau a unui handicap) au fost victimele fraudei bancare online sau cu carduri bancare în cei cinci ani anteriori sondajului, față de 6 % dintre persoanele care nu au astfel de limitări.
- ★ Una din patru persoane (26 %) din UE-27 s-a confruntat cu acte de înșelare a consumatorilor în cei cinci ani anteriori sondajului. Astfel de acte includ inducerea în eroare a consumatorilor cu privire la cantitatea, calitatea, prețul sau livrarea de bunuri, articole sau servicii achiziționate. În cele 12 luni premergătoare sondajului, 16 % dintre persoane au fost victime ale unor acte de înșelare a consumatorilor.
- ★ Experiențele de înșelare a consumatorilor (în cei cinci ani anteriori sondajului) variază între 46 % și 8 %, în funcție de țară.

- ★ Dintre grupurile sociodemografice analizate, tinerii și persoanele cu un nivel ridicat de educație se confruntă cu rate mai mari de înșelare a consumatorilor decât grupurile de persoane mai în vârstă și persoanele cu niveluri mai scăzute de educație. Acest lucru poate reflecta expunerea la risc – 81 % dintre utilizatorii de internet cu vârste cuprinse între 16 și 29 de ani fac cumpărături online, față de 56 % dintre utilizatorii de internet cu vârste de cel puțin 65 de ani din UE-27 –, dar și un nivel mai ridicat de conștientizare a problemei fraudei.
- ★ Persoanele care sunt limitate în activitățile lor obișnuite (de o problemă de sănătate sau de un handicap) se confruntă cu rate mai mari de înșelare a consumatorilor (36 % în cei cinci ani anteriori sondajului) decât cele care nu sunt afectate de astfel de limitări (23 %). Rate mai mari de fraude sunt asociate și cu apartenența la o minoritate etnică (37 %) și cu autoidentificarea drept persoane lesbiene, gay, bisexuale sau „din altă categorie” (nu heterosexuale) (35 %).
- ★ În descrierea celui mai recent incident de înșelare a consumatorilor, două din cinci persoane (41 %) care achiziționaseră bunurile sau serviciile online, prin telefon sau prin poștă afirmă că au comandat bunurile sau serviciile din străinătate. În unele state membre ale UE, nivelul achizițiilor transfrontaliere a fost mult mai mare: 94 % în Luxemburg și 87 % în Malta.

Note:

Din totalul respondenților din UE-27, Macedonia de Nord și Regatul Unit (n = 34,948); rezultate ponderate.

FIGURA 5: EXPERIENȚELE DE ÎNȘELARE A CONSUMATORILOR ÎN CEI CINCI ANI ȘI ÎN CELE 12 LUNI PREMERGĂTOARE SONDAJULUI, ÎN FUNCȚIE DE ȚARĂ (%)

Sursa: FRA, Sondaj privind drepturile fundamentale 2019; culegere de date în cooperare cu CBS (NL), CTIE (LU) și Statistics Austria (AT)

Experiența spargerii locuinței sau a altei proprietăți poate crea victimelor sentimente de nesiguranță și teama că evenimentul se poate produce din nou. Această infracțiune are și un impact economic – pierderea bunurilor și daune aduse locuinței –, pe care oamenii sunt nevoiți să îl abordeze în moduri diferite, în funcție de mijloacele lor financiare și de asigurarea de care beneficiază. Spargerile reprezintă o ingerință în ceea ce privește dreptul la proprietate (articolul 17 din cartă), respectarea vieții private și de familie (articolul 7) și dreptul la demnitate umană (articolul 1). Prin urmare, victimele au dreptul la un răspuns al justiției penale față de victimizarea acestora, care să constituie o cale de atac eficientă în conformitate cu articolul 47 din cartă și cu Directiva privind drepturile victimelor.

O proporție similară de persoane din UE se confruntă cu utilizarea frauduloasă a contului bancar online sau a cardurilor bancare. Acest lucru indică importanța egală a fraudelor online în experiențele de victimizare. Rezultatele sondajului privind fraudele bancare online și fraudele cu carduri bancare sunt relevante pentru statele membre ale UE în procesul acestora de punere în aplicare a măsurilor prevăzute de Directiva privind combaterea fraudelor și a contrafacerii în legătură cu mijloacele de plată fără numerar [Directiva (UE) 2019/713], pe care statele membre urmează să o încorporeze în legislația națională până la 31 mai 2021. Ratele mai ridicate ale fraudelor bancare online și cu carduri bancare înregistrate în rândul persoanelor care se confruntă cu limitări în activitățile lor obișnuite (ca urmare a unei probleme de sănătate sau a unui handicap) generează îngrijorări cu privire la exploatarea uneia dintre cele mai vulnerabile categorii sociale. Acest aspect intră sub incidența articolului 16 din CDPH („Dreptul de a nu fi supus exploatării, violenței și abuzurilor”).

Articolul 38 din cartă și legislația secundară relevantă a UE (cum ar fi Directiva privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori) prevăd un nivel general ridicat de protecție a consumatorilor. Cu toate acestea, una din patru persoane (26 %) din UE-27 s-au confruntat cu acte de înșelare a consumatorilor în cei cinci ani anteriori sondajului, și anume: se simt induse în eroare în ceea ce privește cantitatea, calitatea, prețurile sau livrarea de bunuri, articole sau servicii pe care le-au achiziționat. Acest lucru nu denotă întotdeauna activități infracționale, dar rezultatul final este un client care consideră că nu i-au fost îndeplinite așteptările cu privire la produsul sau serviciul pentru care a plătit. În cazul în care se constată existența unor activități infracționale, Directiva privind drepturile victimelor prevede ca victimele actelor de înșelare a consumatorilor să beneficieze de protecție corespunzătoare, de sprijin și de acces la justiție, ca și victimele altor infracțiuni.

În mod semnificativ, rezultatele indică, de asemenea, un volum ridicat de tranzacții transfrontaliere atunci când bunurile sau serviciile sunt achiziționate online, prin telefon sau prin poștă. Acest lucru relevă necesitatea unor măsuri de protecție a consumatorilor care să dea rezultate în astfel de cazuri. Ca și în cazul fraudelor bancare online și cu carduri bancare, persoanele care sunt limitate în activitățile lor obișnuite (de o problemă de sănătate sau de un handicap) se confruntă cu o rată mai ridicată a actelor de înșelare a consumatorilor și, prin urmare, au nevoie de protecție deosebită și de sprijin în ceea ce privește accesul la justiție, în conformitate cu CDPH.

Necesitatea de a consolida protecția drepturilor consumatorilor, inclusiv prin consolidarea capacității de acțiune a acestora, precum și printr-o aplicare mai eficientă a prevederilor legale, se numără printre principalele subiecte dezbătute în prezent de UE în contextul Noii agende a Comisiei privind consumatorii 2020-2025.

SESIZAREA POLIȚIEI ȘI A ALTOR AUTORITĂȚI CU PRIVIRE LA EXPERIENȚELE LEGATE DE INFRAȚIUNI

Majoritatea incidentelor de violență fizică și hărțuire nu sunt reclamate poliției.

- ★ În descrierea celui mai recent caz de infracțiune cu care s-au confruntat în ultimii cinci ani anteriori sondajului, 30 % dintre persoanele din UE-27 au reclamat la poliție cazuri de violență fizică, iar 11 % au reclamat incidente de hărțuire.
- ★ În privința celui mai recent incident din cei cinci ani anteriori sondajului, ratele de reclamare la poliție a cazurilor de violență fizică variază între 40 % și 9 %, în funcție de țară. Acest lucru ar putea reflecta, în parte, nivelul relativ de încredere în capacitatea sau disponibilitatea poliției de a investiga infracțiunile. Referitor la cel mai recent incident din cei cinci ani anteriori sondajului, ratele de reclamare la orice autoritate (inclusiv la poliție) a cazurilor de hărțuire variază între 31 % și 5 %, în funcție de țară.
- ★ Pe lângă reclamarea incidentelor de violență fizică la poliție, 17 % dintre victime au luat legătura cu furnizori de servicii medicale ca urmare a unui incident, iar 6 % au luat legătura cu o organizație specializată de sprijinire a victimelor.
- ★ Ratele de reclamare variază în funcție de caracteristicile sociodemografice ale persoanelor. Persoanele care fac față ușor sau foarte ușor cheltuielilor de zi cu zi din venitul gospodăriei, studenții și persoanele care locuiesc în zonele rurale sunt mai predispuse decât altele să nu reclame un incident de violență cu care s-au confruntat. În schimb, persoanele care au limitări în activitățile lor obișnuite (din cauza unei probleme de sănătate sau a unui handicap), persoanele care aparțin unei minorități etnice și cele care se autoidentifică drept persoane lesbiene, gay, bisexuale sau de „altă orientare” sunt mai dispuse să reclame incidentele poliției decât cele care nu se consideră ca aparținând acestor grupuri. Este posibil ca acest lucru să reflecte nivelul infracțiunilor motivate de ură cu care se confruntă grupurile respective.
- ★ Elementele de violență fizică care pot indica incidente mai grave sunt asociate cu rate de reclamare mai ridicate. În acest sens, au fost reclamate la poliție 60 % dintre incidentele violente cu caracter sexual, față de 27 % dintre incidentele fără caracter sexual. Rata de reclamare scade sub medie atunci când autorul infracțiunii este un membru al familiei sau o rudă (doar 22 % dintre incidente au fost reclamate la poliție). Acest lucru are implicații semnificative pentru subraportarea cazurilor de violență domestică și/sau în cuplu.

OPINIA NR. 5 A FRA

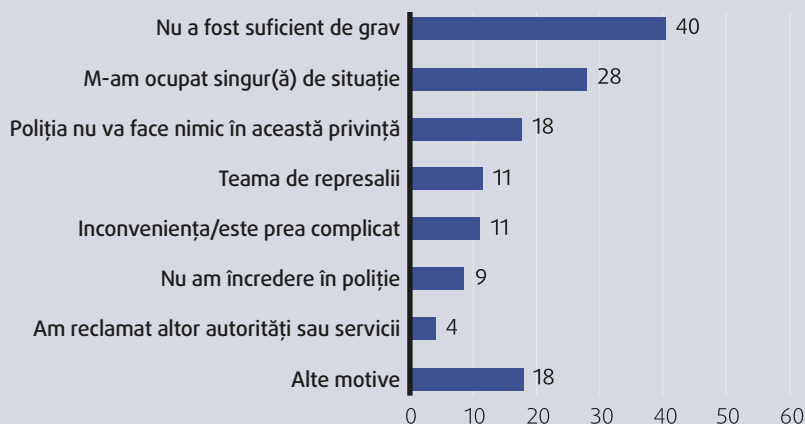
Statele membre ale UE ar trebui să ia în considerare introducerea de măsuri specifice pentru a încuraja cetățenii și a consolida capacitatea de acțiune a acestora în vederea reclamării cazurilor de infracțiuni, în special a incidentelor de violență și de hărțuire, deoarece rata de reclamare a acestor fapte este mai mică decât în cazul altor infracțiuni. Aceasta este o condiție importantă pentru asigurarea accesului efectiv la justiție, deoarece victimele criminalității pot fi astfel informate cu privire la drepturile lor și la sprijinul de care pot beneficia. Măsurile menite să încurajeze reclamarea infracțiunilor ar trebui să țină seama de rezultatele sondajului cu privire la motivele pentru care acest lucru nu se întâmplă și la ratele mai scăzute de satisfacție înregistrate în rândul non-cetățenilor atunci când aceștia reclamă, totuși, incidentele de hărțuire.

Atunci când introduc astfel de măsuri, statele membre ale UE ar trebui să fie conștiente de faptul că existența unei relații între autor și victimă afectează șansele ca infracțiunile să fie reclamate la poliție, astfel cum se întâmplă în cazul incidentelor de violență domestică sau în cuplu. După cum s-a subliniat în [opinia nr. 2](#), ar trebui depuse toate eforturile pentru a încuraja și a facilita reclamarea acestor infracțiuni și pentru a ajuta victimele să întrerupă ciclul victimizării repetate. În acest context, statele membre ar trebui să ia în considerare și posibilitatea de a oferi asistență și consiliere cu privire la drepturile victimelor infracțiunilor care contactează în urma unui incident alte servicii decât poliția, cum ar fi furnizorii de servicii medicale.

La înregistrarea cazurilor de infracțiuni și la raportarea situației la nivel de țară, statele membre ale UE ar putea utiliza mecanisme de reclamare de către terți pentru a surprinde mai multe incidente. În caz contrar, unele dintre aceste incidente nu ar intra în atenția poliției, de exemplu incidentele pe care victimele nu le percep – dintr-un motiv sau altul – ca fiind suficient de „grave” pentru a contacta poliția.

- ★ Trei din cinci persoane (62 %) care au reclamat la poliție un act de hărțuire au fost mulțumite de modul în care poliția a gestionat incidentul, la fel și 63 % dintre cei care au reclamat la poliție cel mai recent incident de violență fizică. Cu toate acestea, doar 42 % dintre victimele hărțuirii care nu erau cetățeni ai țării în care locuiau au fost mulțumite de modul în care poliția a gestionat incidentul atunci când a fost reclamat, comparativ cu 63 % dintre cetățenii țării respective.
- ★ Atunci când oamenii nu au reclamat la poliție incidente de violență și hărțuire, cel mai frecvent motiv menționat a fost că nu au considerat incidentul suficient de grav pentru a face efortul de a-l reclama. Dintre motivele de nereclamare la poliție a cazurilor de violență fizică în care victima a fost rănită, una din patru persoane (23 %) a considerat că poliția nu va face nimic, iar 14 % au afirmat că nu au încredere în poliție.
- ★ Rata de reclamare la poliție sau la alte autorități a infracțiunilor contra patrimoniului este mai ridicată decât în cazul violenței sau al hărțuirii. În UE-27, 73 % dintre spurgeri au fost reclamate la poliție, iar 95 % dintre fraudele bancare online sau cu carduri bancare au fost reclamate (poliției sau altor autorități). În total, 50 % dintre incidentele de înșelare a consumatorilor din UE-27 au fost reclamate, dar, în cele mai multe cazuri, altor autorități decât poliției.

FIGURA 6: MOTIVELE DE NERECLAMARE LA POLIȚIE A CAZURILOR DE VIOLENȚĂ (UE-27, %)^{a,b}

Sursa: FRA, Sondaj privind drepturile fundamentale 2019; culegere de date în cooperare cu CBS (NL), CTIE (LU) și Statistics Austria (AT)

Note:

^a Din totalul respondenților din UE-27 care nu au reclamat la poliție cel mai recent incident de violență cu care s-au confruntat în ultimii cinci ani anteriori sondajului (n = 2,317); rezultate ponderate.

^b În cadrul sondajului, respondenții au putut indica unul sau mai multe motive pentru care nu au reclamat incidentul, în funcție de relevanța acestora în cazul lor. De asemenea, respondenții au putut răspunde cu „nu știu” sau „prefer să nu spun”.

Majoritatea incidentelor de violență și de hărțuire nu sunt reclamate autorităților, în timp ce majoritatea infracțiunilor contra patrimoniului vizate de întrebările din sondaj sunt reclamate poliției, iar unele dintre incidentele care nu sunt reclamate la poliție sunt reclamate altor autorități. De obicei, se înregistrează rate ridicate de reclamare a infracțiunilor contra patrimoniului deoarece reclamarea este o condiție prealabilă pentru primirea despăgubirilor în cazul unui astfel de incident, de exemplu pe baza unei polițe de asigurare. Aceste rezultate sugerează că oamenii sunt dispuși să reclame infracțiunea poliției atunci când consideră că demersul va avea efectele scontate, adică un rezultat concret, benefic.

Incidentele de violență fizică au fost reclamate mai des atunci când incidentul a cauzat vătămări,

a avut consecințe psihologice sau a avut caracter sexual.

Comparațiile dintre tipurile de infracțiuni, cum ar fi infracțiunile violente și infracțiunile contra patrimoniului, trebuie făcute cu cea mai mare precauție. Rezultatele arată, însă, că, în cazul anumitor tipuri de infracțiuni, multe incidente sunt reclamate altor autorități decât poliției. Acest lucru ar putea încuraja adoptarea unor posibilități alternative de reclamare pentru o serie de incidente. Sondajul FRA privind violența împotriva femeilor susține concluziile acestui raport, arătând că multe femei care sunt victime ale violenței fizice și sexuale contactează mai degrabă medicii și serviciile de sănătate decât poliția. Rezultatele sondajelor FRA privind experiențele imigranților și ale descendenților imigranților, romilor, evreilor și persoanelor LGBTI arată, de asemenea, că multe victime ale hărțuirii motivate de ură și ale violenței contactează diverși furnizori de servicii în urma incidentului, fără a reclama incidentul la poliție.

Victimele au dreptul la o cale de atac eficientă prin intermediul sistemului de justiție penală. Pentru a beneficia de acest drept, victimele trebuie să aibă acces la sistemul de justiție penală (articolul 47 din cartă), iar accesul ar trebui să fie nu numai teoretic, ci și efectiv, în practică. Acest lucru necesită facilitarea concretă a demersului victimelor de reclamare a incidentelor la poliție, prin încurajarea victimelor și consolidarea capacității de acțiune a acestora, în conformitate cu obiectivul general prevăzut la articolul 1 din Directiva privind drepturile victimelor și cu considerentul 63 din aceasta, care solicită servicii de sprijinire fiabile. Acestea ar trebui să fie puse la dispoziția victimelor în mod independent de formularea de către victimă a unei plângeri formale cu privire la săvârșirea unei infracțiuni în fața unei autorități competente [articolul 8 alineatul (5)]. În plus, conform directivei, victimele ar trebui să primească un răspuns respectuos, atent, profesionist și nediscriminatoriu din partea autorităților competente; ar trebui să fie instruiți practicienii care vor primi plângerile, ceea ce ar putea facilita reclamarea infracțiunilor; de asemenea, sunt încurajate mecanismele de reclamare de către părți terțe, precum și folosirea unor mijloace tehnice de comunicare pentru formularea plângerilor.

În Strategia UE privind drepturile victimelor (2020-2025) se precizează că, în pofida măsurilor prevăzute în Directiva privind drepturile victimelor, subraportarea infracțiunilor reprezintă, în general, o problemă gravă, în special în ceea ce privește cazurile de violență sexuală și de gen. Strategia se referă și la subraportarea de către victimele infracțiunilor care aparțin comunităților sau minorităților defavorizate sau vulnerabile, care au încredere redusă în autoritățile publice, ceea ce le împiedică să reclame infracțiunile. În acest context, Strategia privind drepturile victimelor solicită statelor membre „să asigure punerea în aplicare integrală și corectă a Directivei privind drepturile victimelor și a altor acte normative ale UE privind victimele anumitor infracțiuni, în special a dispozițiilor referitoare la accesul victimelor la informații, asistență și protecție”.

ASISTAREA LA O INFRAȚIUNE ȘI INTERVENIREA

Mai mult de una din două persoane din UE ar fi dispuse să intervină atunci când sunt martore la o infracțiune. Totuși, una din cinci persoane nu ar fi deloc dispusă să intervină.

OPINIA NR. 6 A FRA

Statele membre ale UE ar putea lua în considerare intensificarea eforturilor de sensibilizare pentru a evidenția responsabilitatea individuală a persoanelor care asistă la o infracțiune, ceea ce ar putea spori ratele de reclamare a infracțiunilor către autorități.

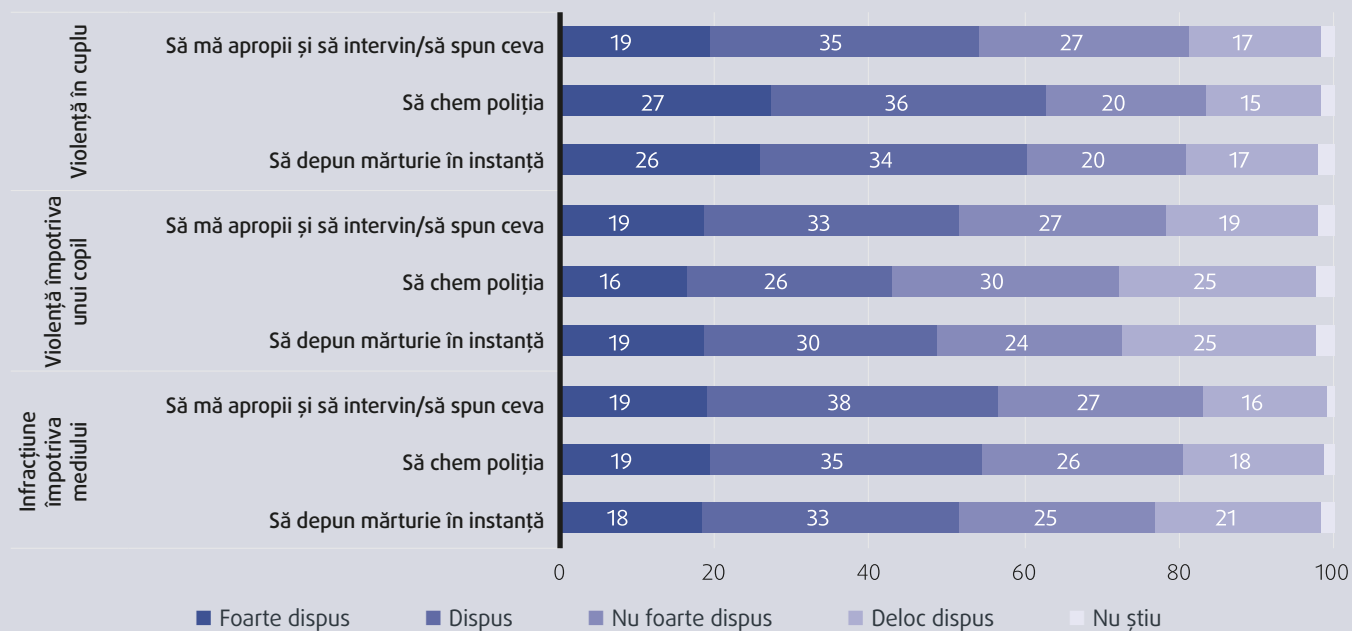
Statele membre sunt încurajate să organizeze campanii care să consolideze disponibilitatea martorilor de a interveni pentru a apăra demnitatea și drepturile altor persoane, atunci când acestea se află în pericol, asigurându-se totodată siguranța martorilor.

Pentru a facilita și mai mult accesul victimelor la justiție, statele membre ar putea avea în vedere instituirea unor mecanisme eficiente de reclamare de către terți, care să încurajeze martorii infracțiunilor care nu sunt dispuși să ia contact cu sistemul de justiție penală – de exemplu, chemând poliția – să contacteze o parte terță, cum ar fi organizațiile societății civile. Statele membre ar putea să aibă în vedere și consolidarea accesului la modalități alternative de reclamare a infracțiunilor în persoană, precum e-mailul, înregistrările video sau formularele electronice.

- ★ Atunci când văd pe cineva lovindu-și partenerul pe stradă, 54 % dintre persoanele din UE-27 ar fi „dispuse” sau „foarte dispuse” să intervină. Rezultatele sunt similare atunci când oamenii sunt întrebați ce reacție ar avea în fața unui părinte care își pălmuește copilul pe stradă, respectiv 52 % dintre respondenți ar fi „dispuși” sau „foarte dispuși” să intervină.
- ★ În cazul în care asistă la o infracțiune non-violentă împotriva mediului, de exemplu o persoană care aruncă un frigider uzat în mediul rural, 57 % dintre respondenți ar fi „dispuși” sau „foarte dispuși” să intervină.
- ★ În general, cel mai probabil ca oamenii să cheme poliția este atunci când sunt martorii unui incident în care o persoană își lovește partenerul, situație urmată de aceea în care o persoană aruncă un frigider vechi. În medie, persoanele din UE-27 ar fi mai puțin dispuse să implice poliția dacă ar vedea un părinte pălmuindu-și copilul.
- ★ Procentul persoanelor care „nu sunt deloc dispuse” să depună mărturie în instanță, chiar și atunci când li se solicită acest lucru, variază între 17 %, atunci când asistă la un incident în care o persoană își lovește partenerul, și 25 %, în cazul unui părinte care își pălmuește copilul. Totuși, aceste rezultate diferă considerabil de la un stat membru al UE la altul, în special cu privire la situația în care un părinte își pălmuește copilul.
- ★ Disponibilitatea oamenilor de a interacționa cu sistemul de justiție penală – de exemplu, chemând poliția – și, dacă li se solicită, de a depune mărturie în instanță este mai redusă în rândul persoanelor mai în vârstă, al celor cu un nivel mai scăzut de educație și al persoanelor care fac față cu greu cheltuielilor de zi cu zi.
- ★ Oamenii sunt mai puțin dispuși să intervină atunci când o femeie lovește un bărbat (44 % dintre respondenții din UE-27 ar fi „dispuși” sau „foarte dispuși” să intervină) decât atunci când un bărbat lovește o femeie (64 % dintre respondenți ar fi „dispuși” sau „foarte dispuși” să intervină).

Coeziunea socială se referă la sentimentul de cooperare și de solidaritate al indivizilor, inclusiv la disponibilitatea acestora de a interveni atunci când sunt încălcate drepturile altora. Orice ordine normativă presupune disponibilitatea membrilor unei comunități de a-și apăra regulile de bază. Rezultatele sondajului sugerează că puțin peste jumătate din populația UE ar fi pregătită să intervină în mod activ dacă ar observa persoane agresate fizic în public, în schimb mai mulți ar fi dispuși să intervină atunci când sunt martorii unei infracțiuni „non-personale” împotriva mediului.

FIGURA 7: DISPONIBILITATEA DE A INTERVENI ATUNCI CÂND SE ASISTĂ LA ANUMITE INFRAȚIUNI, ÎN FUNCȚIE DE SCENARIU ȘI DE TIPUL DE ACȚIUNE (UE-27, %)

Note:

Din totalul respondenților din statele UE-27 care au fost invitați să completeze secțiunea „Conștientizarea drepturilor și a responsabilităților” din sondaj (n = 24,354); rezultate ponderate.

Sursa: FRA, Sondaj privind drepturile fundamentale 2019; culegere de date în cooperare cu CBS (NL), CTIE (LU) și Statistics Austria (AT)

Atunci când infracțiunile au loc în public, persoanele care sunt martore pot avea un rol esențial în sprijinirea victimei. Aceasta poate presupune, de exemplu, ca persoanele respective să intervină dacă asistă la săvârșirea unei infracțiuni, chemând poliția sau, dacă este necesar, depunând mărturie în instanță împotriva autorului infracțiunii. În cazul anumitor infracțiuni – ca în exemplul unei infracțiuni împotriva mediului, care a fost folosit în cadrul sondajului –, adesea nu există o „victimă” unică, dar persoanele prezente pot avea un rol important în înștiințarea autorităților. În ceea ce privește alte tipuri de infracțiuni, cum ar fi cele care afectează un grup deosebit de vulnerabil de victime, și anume copiii, rolul-cheie al publicului poate fi observat în contextul necesității unor garanții eficiente care să protejeze copiii împotriva tuturor formelor de violență – inclusiv împotriva utilizării forței fizice cu scopul de a produce un anumit grad de durere sau disconfort, oricât de ușor (de exemplu, pămuirea) – atunci când copiii se află în grija părinților sau a altor persoane, în conformitate cu CDC.

Prin considerentul 63, Directiva privind drepturile victimelor realizează un oarecare progres către recunoașterea importanței unei posibilități de reclamare indirectă: directiva solicită crearea unui mecanism de reclamare de către părți terțe, inclusiv de către organizații ale societății civile, pentru a facilita reclamarea infracțiunilor. În acest context, se solicită și introducerea posibilității de folosire a tehnologiei comunicațiilor, precum e-mailul, înregistrările video sau formularele electronice pentru formularea plângerilor.

PREOCUPĂRI LEGATE DE INFRAȚIONALITATE ȘI EVITAREA RISCURILOR

Femeile, într-o măsură mai mare decât bărbații, evită anumite locuri și situații de teamă că vor fi agresate sau hărțuite. Acest lucru le reduce șansele de a participa la viața publică.

OPINIA NR. 7 A FRA

Statele membre ale UE trebuie să fie conștiente de faptul că preocuparea cu privire la siguranța personală are un impact negativ, în special asupra femeilor. Acestea simt adesea nevoia de a-și limita deplasările și de a avea un comportament rezervat ca răspuns în fața unei amenințări de agresiune fizică și sexuală și de hărțuire, așa cum a arătat FRA anterior în raportul său referitor la sondajul privind violența împotriva femeilor. Autoritățile care lucrează în domeniul prevenirii infracțiunilor pot valorifica și mai mult rezultatele sondajului actual pentru a adopta măsuri care să asigure egalitatea accesului la spațiul public, cum ar fi demersuri menite să prevină infracțiunile și să reducă teama de infracțiuni prin proiectare ecologică.

Măsurile pe care le iau statele membre ale UE pentru creșterea sentimentului de siguranță al populației ar trebui să se concentreze asupra grupurilor de cetățeni care se simt în mod disproporționat îngrijorați pentru siguranța lor, ceea ce îi determină să evite locurile și situațiile percepute ca potențial nesigure. Alături de femei, mai intră în această categorie persoanele cu un nivel de educație mai scăzut, șomerii și persoanele care fac față cu greu cheltuielilor de zi cu zi.

- ★ În UE-27, 63 % dintre cetățeni sunt foarte îngrijorați sau destul de îngrijorați de posibilitatea ca cineva să le utilizeze în mod fraudulos contul bancar online sau cardurile de credit/debit în următoarele 12 luni. Totodată, 62 % dintre persoane își fac griji în legătură cu furtul telefonului mobil, al portofelului sau al poșetei în următoarele 12 luni. În plus, 54 % dintre persoane sunt foarte îngrijorate sau destul de îngrijorate de posibilitatea ca cineva să intre prin efracție în locuința lor pentru a fura sau pentru a încerca să fure ceva. În plus, 47 % dintre persoane sunt foarte îngrijorate sau destul de îngrijorate de posibilitatea de a se confrunta cu un atac terorist.
- ★ Anumite caracteristici sociodemografice ale persoanelor sunt asociate cu diferențe între nivelurile de preocupare ale acestora în legătură cu criminalitatea. Nivelul de preocupare este mai ridicat în rândul femeilor, al persoanelor mai puțin educate, al șomerilor și al celor care fac față cu greu cheltuielilor de zi cu zi din veniturile gospodăriei. Persoanele care sunt limitate în activitățile lor obișnuite (de o problemă de sănătate sau de un handicap), persoanele care s-au născut în afara UE, precum și cele care consideră că fac parte dintr-o minoritate etnică sunt, de asemenea, mai îngrijorate în legătură cu criminalitatea decât persoanele a căror activitate nu este limitată, persoanele născute în țările care participă la sondaj și cele care nu consideră că fac parte dintr-o minoritate etnică.
- ★ De teamă că vor fi agresate fizic sau sexual sau că vor fi hărțuite, femeile se angajează mai mult decât bărbații în evitarea activă a riscurilor în cele trei situații enumerate în sondaj: evitarea locurilor în care nu există alte persoane în jur, evitarea anumitor străzi sau zone și evitarea situațiilor în care pot rămâne singure cu cineva cunoscut.
- ★ În timp ce 64 % dintre femei evită, cel puțin uneori, să meargă în locuri în care nu există alte persoane în jur, doar 36 % dintre bărbați fac acest lucru. Evitarea anumitor situații și locuri este, de asemenea, mai frecventă în rândul tinerilor, dar cu diferențe majore între genuri. La grupa de vârstă 16-29 de ani, 83 % dintre femei și 58 % dintre bărbați evită una sau mai multe dintre cele trei situații menționate în sondaj, de teamă de agresiune sau hărțuire.
- ★ Mai exact, 41 % dintre femei evită, cel puțin uneori, să fie singure cu cineva cunoscut, de teamă că vor fi agresate sau hărțuite, față de 25 % dintre bărbați.
- ★ Persoanele care au fost supuse violenței fizice și/sau hărțuirii sunt mai predispuse să evite situațiile pe care le percep ca fiind potențial nesigure. De exemplu, 37 % dintre femeile din UE-27 care au suferit acte de violență fizică și/sau de hărțuire au grijă să evite situațiile pe care le percep ca având un risc de agresiune fizică sau sexuală sau de hărțuire, față de 21 % dintre femeile care nu au suferit acte de violență fizică și/sau de hărțuire.

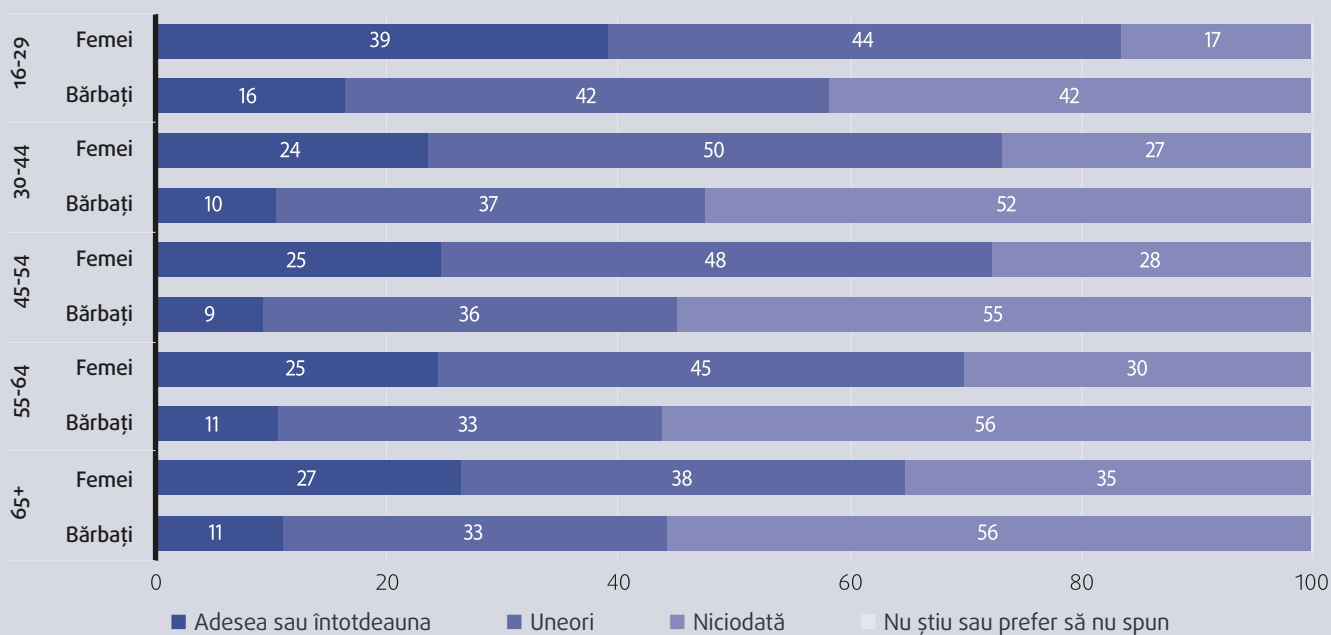
Posibilitatea de a se confrunta cu infracțiuni are un impact semnificativ asupra vieții sociale, deoarece poate influența opțiunile oamenilor, cum ar fi deciziile legate de zonele sau situațiile de evitat. În unele cazuri, amenințarea reprezentată de criminalitate se poate răspândi la un grup mult mai mare de persoane decât cele care sunt personal victimizate. Rezultatele arată o diferență între experiențele femeilor și cele ale bărbaților, atât în ceea ce privește îngrijorarea referitoare la diverse infracțiuni, cât mai ales în ceea ce privește comportamentele de evitare a riscurilor adoptate din motive de îngrijorare pentru siguranța personală. Femeile, în special femeile tinere, adoptă măsuri semnificative de evitare a riscurilor împotriva amenințărilor reprezentate (în special) de hărțuirea sexuală și de violența sexuală, care afectează în mod disproporționat femeile. Descurajarea de a merge în locuri publice restricționează diferite drepturi fundamentale, în special dreptul la libertate (articolul 6 din cartă) și respectarea vieții private (articolul 7).

Evitarea riscurilor poate fi un răspuns rațional la anumite experiențe, de exemplu la experiențele de hărțuire sexuală ale femeilor, după cum arată sondajul FRA privind violența împotriva femeilor. Această constatare trebuie pusă, însă, în contextul capacității și al egalității de șanse de a utiliza spațiul public. În plus, nivelurile mai scăzute de evitare a riscurilor de către bărbați necesită, de asemenea, atenție, având în vedere că aceștia se confruntă cu rate ridicate ale anumitor tipuri de infracțiuni în locuri publice.

Preocuparea cu privire la fenomenul criminalității este mai mare în rândul celor care au un nivel mai scăzut de educație, sunt șomeri, sunt limitați în activitățile lor obișnuite (de o problemă de sănătate sau de un handicap) sau fac față cu greu cheltuielilor de zi cu zi din venitul gospodăriei. Aceasta s-ar putea datora mai multor factori, printre care locuirea în zone cu infracționalitate ridicată, impactul relativ al infracțiunilor contra patrimoniului asupra persoanelor care se confruntă deja cu lipsuri, față de persoanele care dispun de mijloacele financiare pentru a înlocui cu ușurință bunurile furate sau au polițe de asigurare cuprinzătoare, și veniturile mai mici, care restricționează mijloacele persoanelor de a se menține în siguranță, reflectate în rate mai mici de deținere a unui automobil sau în incapacitatea de a lua un taxi noaptea târziu, de exemplu.

FIGURA 8: EVITAREA UNEIA SAU MAI MULTOR SITUAȚII DINTRE CELE TREI ENUMERATE, DE TEAMĂ DE AGRESIUNE SAU DE HĂRȚUIRE, ÎN CELE 12 LUNI ANTERIOARE ANCHETEI, ÎN FUNCȚIE DE GEN ȘI DE VÂRSTĂ (UE-27, %) ^{a,b}

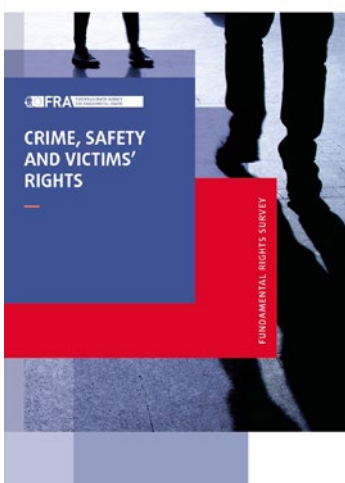

Sursa: FRA, Sondaj privind drepturile fundamentale 2019; culegere de date în cooperare cu CBS (NL), CTIE (LU) și Statistics Austria (AT)

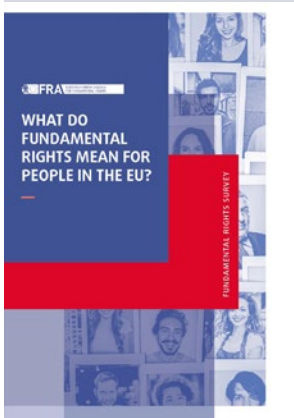
Note:

- ^a Din totalul respondenților din UE-27 (n = 32,537); rezultate ponderate.
- ^b În cadrul sondajului, respondenții au fost întrebați următoarele: „S-a întâmplat în vreun moment din ultimele 12 luni să acționați în unul dintre următoarele moduri de teamă că veți fi agresat(ă) fizic sau sexual sau hărțuit(ă)? A) Ați evitat anumite străzi sau ați evitat deplasările în anumite zone, B) Ați evitat să mergeți în locuri în care nu există alte persoane în jur. De exemplu, parcuri sau parcări, C) Ați evitat să fiți singur(ă) cu o persoană cunoscută care vă face să nu vă simțiți în siguranță”. Cifra indică răspunsurile participanților la sondaj la cele trei întrebări. Dacă un respondent a răspuns cu „adesea” sau „întotdeauna” la una dintre cele trei întrebări, răspunsul este încadrat în categoria respectivă. Dacă un respondent a răspuns la una dintre cele trei întrebări cu „uneori”, dar la niciuna cu „adesea” sau „întotdeauna”, răspunsul este înregistrat ca „uneori”. Respondenții care au răspuns la toate cele trei întrebări cu „nu știu” sau „prefer să nu spun” sunt incluși în categoria „nu știu sau prefer să nu spun”.

Rezumatul de față prezintă principalele constatări ale celui de al doilea raport al FRA referitor la Sondajul privind drepturile fundamentale.

FRA a publicat și o serie de alte publicații care prezintă o selecție a rezultatelor sondajului. Acestea sunt disponibile pe site-ul FRA.

PROMOVAREA ȘI PROTEJAREA DREPTURILOR DUMNEAVOASTRĂ FUNDAMENTALE ÎN ÎNTREAGA UE —

Rezumatul de față prezintă principalele constatări ale celui de al doilea raport principal întocmit de FRA pe baza Sondajului privind drepturile fundamentale. Sondajul a colectat date de la aproximativ 35 000 de persoane cu privire la experiențele, percepțiile și opiniile acestora referitoare la o serie de aspecte care intră în sfera drepturilor omului sub diverse forme.

Al doilea raport al FRA se axează pe experiențele oamenilor ca victime ale anumitor tipuri de infracțiuni, printre care violența, hărțuirea și infracțiunile contra patrimoniului. Raportul analizează, de asemenea, cât de des sunt reclamate la poliție aceste infracțiuni, cât de preocupați sunt oamenii de posibilitatea de a se confrunta cu infracțiuni și cât de dispuși ar fi să intervină, să reclame infracțiunea la poliție sau, dacă li se cere, să depună mărturie în instanță în anumite situații.

Rezultatele reprezintă datele primului sondaj privind criminalitatea realizat la nivelul întregii UE care înregistrează experiențele acelor membri ai populației generale care au căzut victimă infracțiunilor, putând fi utilizate pentru fundamentarea politicilor și legilor naționale și ale UE privind victimele infracționalității.

FRA – AGENȚIA PENTRU DREPTURILE FUNDAMENTALE A UNIUNII EUROPENE

Schwarzenbergplatz 11 – 1040 Viena – Austria

Tel. +43 1580 30-60 – Fax +43 1580 30-699

fra.europa.eu

[facebook.com/fundamentalrights](https://www.facebook.com/fundamentalrights)

twitter.com/EURightsAgency

[linkedin.com/company/eu-fundamental-rights-agency](https://www.linkedin.com/company/eu-fundamental-rights-agency)

Oficiul pentru Publicații
al Uniunii Europene